ZAMAN 18 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ SAYI: 167 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR ailem.zaman.com.tr

ailem

- Kekemeyim, konuşamayan gelini kim ister?
- Bir kadını elde etmek isteyen adamın hikâyesi

ZAMAN 7 YILDIR MAHKUMLARA EL UZATIYOR

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

18 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ SAYI: 167

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi	Ali Akbulut
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak fotoğrafı	Selahattin Sevi
Sorumlu Müdür ve Yayın Sahibi Temsilcisi	Ali Odabaşı
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek
Yayın Türü	Yaygın Süreli

Zaman Gazetesi 34194 Yenibosna/İstanbul
Tel: 0212 454 1 454 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://ailem.zaman.com.tr
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Her birimiz gurbette değil miyiz!

Gurbette garip kalmak, gurbette hapishaneye düşenler için söylenebilecek en güzel söz olsa gerek. Her yıl çoğunluğunu genç insanımızın oluşturduğu binlerce insan, cezaevine girmek durumunda kalıyor. Demir parmaklıkların ardında parçalanan aileler, zor durumda kalan eşler, sahipsiz çocukların dramı yaşanıyor. Morali çökmüş, hayatından ümidini kesmiş, yaşama amacını unutmuş, bezgin insanları görmezlikten gelmek de çok kolay bir davranış.

Her suçun bir cezasının olması tabiidir. Önemli olan cezasını çekerken insanın asli görevini hatırlayıp, pişmanlık duyup, gerçek olana koşmasıdır. Ümitsizlik girdabına kapılıp isyanlarla savrulmak ise en büyük kayma noktasıdır.

Tam yedi yıl önce; Avrupa'da Zaman'ın adım adım yükseldiği yıllarda cezaevlerine açılan bir kapı vardı. İşte o kapı bugün cezaevlerinde büyük bir hizmete dönüştü. Cezaevine girmeden önce Zaman Gazetesi'ni tanımayan binlerce insan, demir parmaklıkların ardında kendilerini ziyaret eden bir yayınla tanıştılar. Türkçe bir yayının, hem de günlük bir gazetenin her gün kendi adlarına gelmesi, birçoğunun ruh dünyasında inanılmaz değişikliklere vesile oldu. Birçok mahkûmun satır satır okuduğu gazetelerin koğuş koğuş gezdiğini öğreniyoruz. Cezaevlerine giden gazetelerin bir kısmı Almanya'da yaşayan gurbetçilerimiz tarafından finanse edilirken, cezaevinden gelen mektuplarda teşekkürler sıralanıyordu. Gazetemizle birlikte Ailem dergisinin cezaevlerinde sabırsızlıkla beklendiğini, yazıların defalarca okunduğunu bizzat gelen mektuplardan öğreniyoruz. Ailem'le mesafe kat eden, Zaman'la taze ve dinamik kalan insanlarımızı hayata bağlamanın büyük mutluluğunu yaşıyoruz.

Bu hafta kapağımıza taşıdığımız "Almanya'da hapishanedeki Türkler" konusu derin bir yaramızı anlatıyor. Her mektupta farklı bir dram okuyorsunuz. Gazetemizin bugüne kadar pek bilinmeyen bir hizmetini binlerce okurumuza duyurmanın gönül ferahlığını duyuyoruz. "Gurbette de olsa, hapishanede de olsa, biz varız." diyebilmenin bir numunesi bu. Bu çalışmada Zaman'ı Avrupa'da on binlerce tiraja ulaştıran insanımızın payı büyük.

Aslında her insan bu dünyada gurbettedir. Aslolan ebedi hayatsa, burası da bize bir gurbettir. Gurbette kazanıp, asli vatanda harcamak gibisi var mıdır?

***

Ailem'in geçen hafta kapağına taşıdığı ve çocukları bekleyen internetteki kötü sitelere dikkat çeken yayınımız büyük ses getirdi. Birçok anne ve babadan teşekkür mesajları aldık. İnternetin hayatımızın kaçınılmaz bir parçası olduğu bu günlerde, daha dikkatli olmak zorundayız. Bunun için her ebeveynin teknolojiye kulak vermesi, bilgi sahibi olması şart. Çocuklarımızı güzel ve edepli yetiştirmek için hayata farklı bakabilmeliyiz.

***

Ailem'i internet ortamından takip edenler, yaptığımız atılımların farkında. Geniş bir bilgi ağı, güvenilir yayıncılık ve kaynak teşkil etmesi birçok okurumuzun portalımızı giriş sitesi yapmasına vesile oluyor. Dergimizi internet ortamından da dergi boyutunda okumanın zevkini yaşayabilirsiniz. Ailem portalını hâlâ ziyaret etmediyseniz sizleri sitemize bekliyoruz. İşte adresimiz: http://ailem.zaman.com.tr

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

BİR HADİS

أَوَّلُ مَا يُوضَعُ فِي الْمِيزَانِ اَلْخُلُقُ الْحَسَنُ

Evvelü mâ yûdau fi'l-mîzâni el huluku'l-hasenü

"Kıyamet günü mîzana ilk konulacak olan şey güzel ahlaktır." (Taberâni, el-Mu'cemü'l- Kebîr, 24/253)

Efendimiz'in anne-baba sevgisi

Peygamber Efendimiz henüz dünyaya gelmeden önce babasını, küçük bir çocukken de annesini kaybetmişti. Hem yetim, hem de öksüz büyümüştü. Yüce Allah onu annesiz-babasız bırakmıştı, ama kendi özel himayesine ve terbiyesi altına almıştı. "Beni Rabb'im yetiştirdi ve eğitti." diyordu. Onun kadar anne-babanın hakkını ve değerini öğreten bir başkası yoktur. Kur'ân'ın ifadesiyle insan üzerinde Allah ve Resulünden sonra en çok hakkı olan anne-baba olduğu gibi, en çok sayılması ve sevilmesi gerekenler de onlardır. Rabb'imiz, Peygamberimize hitaben anne-baba hakkının önemini şöyle bildiriyor: "Rabb'in şunu da emretti: Ondan başkasına ibadet etmeyin. Anne ve babaya da iyilikte bulunun. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına erişecek olurlarsa onlara sakın 'Öf!' bile deme. Onları azarlama, onlara güzel söz söyle. "Onlara merhamet ve tevazu kanadını ger ve de ki: Ey Rabb'im, nasıl onlar beni küçükken besleyip büyütülerse, sen de onlara öylece merhamet buyur." (İsrâ Sûresi, 22-23.)

Abdullah bin Mes'ud anlatıyor: Peygamber Efendimiz'e sordum: "Allah katında en iyi amel nedir?" "Vaktinde kılınan namazdır." "Sonra hangisidir?" "Anne-babaya iyilik ve itaat etmektir." "Sonra hangisi?" "Allah yolunda cihattır."

Hiçbir şekilde anne-baba ayırt edilmez, biri öbürüne tercih edilmez, birinin sevgisi diğerinin önüne geçmez. Çünkü iki gözümüzden hangisini ötekinden üstün tutarız? Ancak Efendimizin hadislerine baktığımızda anne hakkının baba hakkından üç misli fazla olduğunu öğreniyoruz: Ebû Hureyre rivayet ediyor:

Peygamber Efendimize bir kişi geldi ve sordu: "Yâ Resulallah, en çok kime iyilik ve ihsan etmeliyim?" "Annene." "Sonra kime?" "Annene." "Sonra kime?" "Annene." "Sonra kime?" "Sonra babana." Bu hadisten hiçbir şekilde babayı üçüncü plâna atma anlamı çıkmamalı, ancak her zaman annenin öncelik taşıdığı gerçeğini de göz ardı edemeyiz.

Yine adamın biri Peygamber Efendimize geldi, şöyle dedi: "Yâ Resulallah, ben annemi sıcak bir günde omzuma alıp iki fersah yol yürüdüm. Hava yere atılan bir et parçasını neredeyse pişirecek kadar sıcaktı. Acaba onun hakkını ödemiş oldum mu?" Peygamber Efendimiz şu cevabı verdi: "Senin bu hizmetin, onun bir doğum sancısını belki karşılar!"

Kırgınlık nereden anlaşılır?

Günün birinde Peygamberimiz (sas), Hz. Aişe validemize; "Ben senin bana kırgın olup olmadığını anlarım." buyurdular. Hz. Aişe validemiz de, "Bunu nasıl anlarsın?" diye sordu. Peygamber Efendimiz (sas) de bunu nasıl anladığını şöyle ifade buyurdular: "Kırgın olmadığın zaman, 'Muhammed'in Rabbi'nin hakkı için'; kırgın olduğun zaman da, 'İbrahim'in Rabbi hakkı için' dersin." Hz. Aişe validemiz şöyle dediler: "Doğru söylüyorsun. Ancak ben senin adını dilimden anmasam da kalbimden anarım."

Sen mi beni sevdin ben mi seni sevdim?

Alâüddin Attâr (kaddesallahü sırrahu) anlatıyor: Şâh-ı Nakşibend Hazretleri beni kabul edince, kendilerini o kadar sevdim ki, sohbetlerinden ayrılamayacak hâle geldim. Bu halde iken, bir gün bana dönüp; "Sen mi beni sevdin, ben mi seni sevdim?" buyurdu. 'İkrâm sâhibi zâtınız, âciz hizmetçisine iltifât etmelidir, hizmetçiniz de sizi sevmelidir' diyerek cevap verdim. Bunun üzerine: "Bir müddet bekle, işi anlarsın" buyurdu. Bir müddet sonra, kalbimde, onlara karşı muhabbetten eser kalmadı. O zaman; 'Gördün mü; sevgi bizden midir, senden midir?' buyurdu.

Ensar ve muhacirler

Enes (ra) rivayet ediyor: Muhacirler Medine'ye geldikleri vakit ellerinde hiçbir şey yoktu. Ensar ise arazi ve akar sahibi kimselerdi. Her yıl mallarını, ürünlerinin yarısını onlara vermek, bunlar da çalışma ve bakım işlerini üzerlerine almak şartıyla anlaştılar. Enes'in annesi kendine ait olan bir hurmalığı Resulullah (sas)'a verdi. Resulullah (sas) Hayberlilerle savaşıp orayı fethettikten sonra muhacirler, bağlarını Ensar'a iade ettiler. Resulullah (sas) da zikri geçen hurmalığı Enes'in annesine iade etti. (Buhari, Hibe 35)

PEYGAMBERİMİZ'İN İLTİFATLARI

Peygamber Efendimiz sık sık insanların gönlünü alır, onlara iltifat ederdi. Özellikle kabiliyetli, fedakâr, akıllı ve İslâmî hizmetlerde gayretli olan sahabilere yaptığı değişik iltifat dolu sözlerle onları sevindirirdi. Onlar da bu iltifat sonucu çocuk gibi sevinir ve âdeta bayram ederlerdi.

Hazret-i Ali Efendimiz anlatıyor:

"Bir gün ben, Cafer ve Zeyd, Peygamber Efendimiz'in huzuruna gittiğimizde Zeyd'e, 'Sen bizim kardeşimiz, dostumuz ve arkadaşımızsın.' buyurdu.

Zeyd sevincinden yerinden sıçrayarak oynaya oynaya gitti.

Kardeşim Cafer'e de, 'Sen hem huy, hem vücut yapısı bakımından bana benziyorsun.' buyurdu.

Cafer de sevincinden Zeyd gibi sıçrayıp oynaya oynaya gitti.

Ondan sonra Peygamber Efendimiz bana da, 'Sen bendensin, ben de sendenim.' buyurdu.

Ben de Zeyd'in arkasından sıçrayıp oynaya oynaya çıktım."

Peygamberimiz değişik biçimlerde sahabîlerine iltifatlar yapardı. Onlara yakınlık gösterir, gönüllerini hoş eder, sevindirirdi. Bazen olur, kalkar bizzat evlerine gider, evlerini şereflendirirdi. Sahabîler için dünyada bundan daha büyük bir mutluluk olmazdı.

Bir kadını elde etmek isteyen adamın hikâyesi:

Allah'tan utanmaya senden daha layığım!

FOTOĞRAF: AA

Çok eski devirlerde Kifl adında bir adam vardı. Kifl, ahlâkî ve insanî değerlere önem vermeyen, para kazanmak için her yolu meşru gören çok zengin bir adamdı. Zenginliğini de faizden elde etmişti. Dara düşen, ihtiyacı olan kimse kendisine geliyor, o da yüksek bir faizle geri ödenmesi şartıyla onlara para veriyordu. Vadesi geldiği zaman kişi parasını ödeyemezse bu sefer faiz miktarını daha da artırıyordu. Şayet yine ödeyemezse adamları vasıtasıyla o kimsenin bütün varına yoğuna el koyuyordu.

Bir gün, kapısına borç için bir kadın geldi. Bu kadın yakın zamanda kocasını kaybetmiş, namuslu, kendisini çocuklarına adamış bir anneydi. Bir süre, kocasından kalan şeylerle evini idare etmeye çalışmıştı. Ancak artık evde para kalmamıştı. Bunun için çalışması gerekiyordu. Bir yerde iş bulmak istedi; ama dışarısı dul bir kadın için çalışmaya müsait değildi.

Neden sonra aklına evde dokuma yapıp onları yakın bir arkadaşı vasıtasıyla satmaya karar verdi. Bunun için bir dokuma tezgahına ihtiyacı olacaktı. Tezgahı alabilmek için de borç arayışına girdi. Yakın dost ve akrabalarına gitti; ama kimsede para yoktu. Çok üzülmüştü. Çaresiz bir şekilde evine doğru giderken yolda istemeden iki kişi arasında geçen bir diyaloğa şahit oldu. Şehirde Kifl adında bir kişinin insanlara borç para verdiğini duydu. Hemen onun yanına gitmeye karar verdi.

Kifl kapıda kadını görünce çok beğendi. Onu elde etmek istedi. Kadın, Kifl'den karşılığını ödemek şartıyla borç para istedi. Kifl, kadının dul olduğunu da anlayınca ona ahlaksız bir teklifte bulundu. Kendisiyle beraber olması şartıyla vereceği parayı istemeye-

ceğini söyledi. Bu teklifi kadın şiddetle reddetti. Çok üzülmüştü. En çok da kendisine böylesi tekliflerin gelmesinden korkuyordu. "Allah'ım bana yardım et." diye dua etti.

Aradan birkaç gün daha geçmişti. Evde hiçbir şey kalmamıştı. Çocuklar açlıktan ağlıyordu. Onların ağlamasına kendisi de katılıyordu. Kendisini Kifl'e teslim etmeye mecbur hissetti. Bu sırada da "Allah'ım! N'olursun beni affet. Bir daha böyle bir günah işlemeyeceğim." diye dua ediyordu.

Kadın, Kifl'in yanına gitti. Kifl'in yüzü gülüyordu. Ancak kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan da titriyordu. Kifl, kadına bu halinin sebebini sordu. Kadın,

- Buraya kendi isteğimle gelmedim. Daha önce böyle bir günah işlemedim. Onun için Allah'tan çok utanıyorum ve korkuyorum. Beni bu günaha sürükleyen fakirliğimdir, dedi.

Hikâye bize ne anlatıyor?

- Tevbe kapısı her zaman ve her kişi için açıktır. Bir kimse ne kadar günahkâr bir kul olursa olsun büyük bir pişmanlık ve samimiyetle tevbe ederse Allah onun tevbesini kabul eder ve onu bağışlar.
- Allah, kendi rızası istikametinde bir hayat yaşamaya gayret eden kullarını sever. Rahmetinin gereği olarak bazen kulları günaha gireceği an onları değişik vesilelerle korur. O yüzden kula düşen Rabb'iyle arasındaki bağı devamlı surette güçlü tutmasıdır.

Kifl, duyduklarına çok şaşırmıştı. O kaskatı kalbi bir anda yumuşayıverdi. İçini pişmanlık duyguları sarmıştı. O sırada ağzından şu ifadeler döküldü:

- Sen fakirliğin sebebiyle mecbur kaldığın bir günah işliyor ve bundan dolayı ağlıyorsun. Halbuki Allah bana bu kadar servet vermişken, ben günah işlemekten çekinmiyorum. Ben, Allah'tan utanmaya ve korkmaya senden daha layığım.

Kifl, pişmanlık hisleri içinde, yapacağı kötü işten vazgeçti. Kalbine apayrı bir huzur ve mutluluk geldi. Kadına bir miktar para verip onu gönderdi. Kadıncağız, sevinç ve kendisini harama girmekten koruyan Rabb'ine şükür içinde evine döndü.

Kifl, artık eski Kifl değildi. O güne kadar yapmış olduğu bütün günahlar için tevbe ediyordu. O gün sabaha kadar Rabb'ine dua dua yalvardı ve affını diledi. O gece Kifl'in ecel vaktiydi. O hal üzere ruhunu Rahman'a teslim eyledi.

Sabah olmuştu. Kifl'in evinden çıkmadığını gören yakınları kapıyı açtıklarında Kifl'i ölü olarak buldular. Bu sırada kapısında herkesin okuyabileceği şekilde şöyle bir yazı vardı: "Allah, Kifl'in günahlarını affetti."

Halk, bu duruma şaşırdı kaldı. Allah, Kifl'in affedilmesine sebep olan bu olayı, o dönemin peygamberine vahiy yoluyla bildirdi. Böylece herkesin şaşkınlığı gitti ve insanlar bundan büyük bir ders aldılar.

FOTOĞRAF: AP

ZAMAN

7 YILDIR ALMANYA'DAKİ MAHKÛMLARA EL UZATIYOR

Adı Tarkan Ulaş Dirim. Almanya'da Tier Cezaevi'nde mahkum. Sesi o kadar derinden geliyor ki, sözleri bir feryattan farksız:

"Bu cezaevi beni yutuyor. Tüm hislerimi parçalıyor. Günlerdir rüyasını görüyorum. Bir yıldız kayıyor gökyüzünden, düşüyor üzerime, sanki bir deprem yayılıyor bedenime; açılıyor ızdırap vadileri ve hayalin bittiği yere doğru beyaz bir at koşuyor içimde. Ve uyanıyorum. Duygularıma sürdüğüm bu kapkara lekelerden bir anlatsam nasıl utandığımı. Bir doğrulabilsem eğildiğim, uzandığım bu hücreden. Yine de sular köpürmemeliydi. Kırılmamalıydı ıslak dalları hasret sevgilerinin. Ama bu cezaevinde alıştım zehire; şerbete değil! Kabuslar çeker ancak derdimi yeryüzünde. Hangi umut çiçeğidir bilmem ama tam sırasıdır ellerin uzanıp beni tutmasının."

Ahmet Karabulut, Almanya'da cezaevinde 15 aydır yatıyor. Cezaevinin soğuk duvarları arasında her gün ölüp ölüp dirildi-

Ailem dergisi olarak bu hafta Almanya'da cezaevine düşmüş insanlarımızı ve yaşadıklarını mercek altına aldık. Almanya Zaman'ın yedi yıldır sürdürdüğü "Mahkum Mektupları" köşesi, cezaevlerine gönderilen Zaman gazeteleri büyük bir özverinin sonucu. Mahkum mektuplarından çok önemli dersler çıkarılacağından eminiz.

ğini ve her zaman hüzün rüzgarları estiğini anlatıyor.

Birol, Ümit, Akın, Alparslan, Sebahattin, Hayrettin, Ömer Fatih, Şeref, Mustafa Almanya'da cezaevinde yatan Türk mahkumlardan sadece birkaçı. Birçoğu yaşadıklarından pişman. Birçoğu da adaletin olmadığını, haksız yere suçlandıklarını söylüyor. Karamsarlık, bunalım, depresyon, terk edilmişlik duygusu ise ortak özellikleri. Dışarıdan gelecek ufak bir sese hasretler. Gurbette olmanın hüznünü yaşıyorlar. Onlar için sıkıntılarının dinlenmesi, kendilerinin hatırlanması büyük mutluluk. Gazeteniz Zaman'ın Almanya ekibi yedi yıldır ilginç bir çalışma yapıyor ve özveriyle cezaevinde terkedilmiş Türk mahkumlara el uzatıyor. Birçok mahkumun cezaevine girmeden önce okumadığı bir gazetenin yöneticileri, tüm ekonomik sıkıntılara rağmen cezaevine ümit ve sevgi gönderiyor. Mahkumlardan gelen mektupları sayfalarında yayınlayarak, cezaevinde unutulan insanımıza dikkat çekmeye çalışıyor. Mahkumlara gazete ve eklerini göndererek (mahkumlara bin gazete gönderiliyor) onların, yalnızlığa terk edilmediklerini ilan ediyor. Mahkumlardan gelen mektupların içinde o kadar çok teşekkür ifadesi yer alıyor ki anlatılamaz. Gazeteyi ve Ailem dergisini satır satır okuduklarını, bazen tekrar tekrar baktıklarını ifade ediyorlar ki; hayatlarının değiştiği noktasında önemli bilgiler veriyorlar.

FOTOĞRAF: AFP

Alkolden sıyrılmama yardım ettiniz

Cihan Ural

Yeri geldi gazetenin reklamlarına kadar bütün köşelerini okuduk. İlk olarak Zaman gazetesinin nasıl geldiğini hatırlayamıyorum ama ancak birkaç sayfa elimize geçti. Biz o birkaç sayfayı en küçük yazılarına ve reklamlarına kadar okuduk. Zaman olmasaydı alkol illetinden sıyrılamayacaktım. Çocuklarımın ihtiyacını düşündüğüm zaman neyin doğru neyin yanlış olduğunu bize Zaman öğretti. Hapishaneye girmeden önce defalarca arabayla duvara vurmayı düşündüm. Alkolün etkisiyle ne yaptığımı bilmiyordum. Çocuklarım ve eşimle ilgilenemiyordum. Hapishanede insanları mutlu etmek için bir çikolata dahi yeterli oluyor. İçmeden yaşandığını hapishanede Zaman'la tanışarak öğrendim. Benim için gerçek bayram aileme kavuştuğum ve alkolü bıraktığım an oldu.

Hapishanede Zaman'ın desteğiyle kendimi buldum

Oktay Demir

Almanya'da Köln, Nürnberg, Olpe, Passau hapishanelerinde 1992 - 1998 - 2002 yıllarında üç defa ayrı zamanlarda mahkum olan, 2003 yılında özgürlüğüne kavuşan evli ve dört çocuk babası Oktay Demir, hapishane günlerini Ailem'e anlattı.

Hapishanenin yokluk, çile, ızdırap ve yalnızlık demek olduğunu vurgulayan Oktay Demir, "Hapishaneler horlanma, aşağılanma yerleridir. Orada yokluklardan bahsetmeye gerek yok. Zaten adı hapishane. İnsan gayri insani bu durumlara bir şekilde alışıyor veya tahammül ediyor. Ama yalnızlık, ona alışmak mümkün değil. Hapishanede derdini paylaşamamak, sevdiklerini görememek ve bazen konuşacak insan bulamamak en büyük derttir insan için." dedi.

Hapishanede gerçek bir arkadaşın, gerçek bir dostun her şeyden değerli olduğunu belirten Demir, "Ben gerçek bir dostla 2000 yılında tanıştım. Ben onu bulmadım. O beni buldu. Okudukça sevdim. Adı Zaman'dı. İnsanları direkt olarak ilgilendiren konuları yazması, haber ve yorumları birbirinden ayırıp kararı okura bırakması yani okuruna değer vermesi onu takdir etmeme sebep oldu. Hapishanede insanlar gazeteden çok şeyler alıyorlar. Onlar için vakit geçirecek işler lazım. Zaman bunu en iyi bir şekilde ve faydalı olarak yapıyor." şeklinde konuştu.

Hapishaneye gönderilen gazetelerle mahkum olan insanlara maddiyattan daha önemli manevi yardım ve güç verilmiş olunduğunu ifade eden Oktay Demir, "Gönül isterdi ki hapishanede yatan her şahsa bir gazete gönderilsin. Mahkumlar kendileriyle baş başa kaldıklarında muhakkak okuyacaklardır. Çocukluk döneminde anlatılan konular hapishanede bir bir aklınıza geliyor. Kötü alışkanlıklarım olduğu dönemlerde anlayamadığımız gerçekleri hapishanede daha iyi anlamama Zaman vesile oldu. Ben şunu da anladım ki, alkolle hayat yürümüyor. Alkol insanları sevdiklerinden bir bir ayırıyor. Çocuklarımın ve ailemin kıymetini hapishaneye düşünce daha çok anladım. Dördüncü çocuğum dünyaya gelirken ben hapishanedeydim. Eşimin yanında olmak, ona yardımcı olmak için savcılıktan çıkartılan özel izinle ailemin yanında oldum. Zaman gazetesinin ve Ailem'in desteği olmasaydı şu anki mutlu hayatıma dönmemin imkanı yoktu." dedi.

Şu anda Köln'de bir dönerci dükkanında çalışan Oktay Demir, çocuklarını okutmak için elinden geleni yaptığını ve çocuklarına iyi bir gelecek hazırlamak için mücadele ettiğini söylüyor.

Kıbrıs gazisiyim; ama yaşayan bir ölü gibiyim

Sebahattin Öztürk/Cezaevi

Bir şeyleri anladım fakat çok geç oldu. Yaş elli, bundan sonra yapacak çok zaman kalmadı. Sizin aracılığınızla Avrupa ve Türkiye'ye seslenmek istiyorum. Çok üzgünüm, dünyaya küskünüm. Hayatımda doğruluktan, dürüstlükten hiç taviz vermedim. Onun için şu an burada tam altı senedir yatıyorum, birkaç sene daha yatacağım. Ülkeyi yönetenler utansın. Türkiye'ye toplam on milyon mark katkısı olan biriyim. Ama şimdi terk edilmiş ve unutulmuş yaşayan bir ölüyüm. Beni alt etmek için pusu kurdular. Kendimi savundum. Fakat nefs-i müdafaa kabul etmediler. Benim ismim, kara kaşım, kara saçım onlar için yeterli oldu. Ayrıca Kıbrıs gazisiyim. Zaten terk edilmiş, unutulmuş biri olarak yaşadıklarımı kaderimin derinliklerine gömüyorum.

Allah düşmanımı bile böyle zebanili yerlere düşürmesin

Nasip Bukebudrac/Bernau Cezaevi

Şu an burada tam altı Türk arkadaşız. Buranın şartları inanın çok ağır. Allah düşmanımı bile böyle zebanili yerlere düşürmesin. Bu şartlarda bir de alıştığımız, bizi dünyaya bağlayan, kim olduğumuzu hatırlatan Zaman gazetesi olmazsa hiç olmuyor. Ben size şimdiden minnettarlığımı bildiririm. Hiçbir zaman sizleri unutmayacağım. Allah sizin gibileri benim durumumda olanların başından eksik etmesin.

Cezaevine girenleri zor şartlar bekliyor. Bu da birçok insanın ruh dünyasına zarar veriyor.

Zaman'ın mahkûmlara gazete gönderme hikayesi

■ MAHMUT ÇEBİ

AVRUPA ZAMAN GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zaman gazetesi mahkumların nasibi olmalıydı ki önce mahkumlar Zaman'ı buldular. 1994 yılında bazı mahkumların abonelik talebi kabul edildi. Hapishaneye gazetenin girmesi sonrasında gelen teşekkür mektupları ise tüm idarecilerin vicdanını titretti. Arkadaşımız Orhan Özkan mektuplarla ilgilenmeye başladı. Mektupların gazetede yayınlanmasıyla da olay Zaman okurlarının gündemine girdi. Mektuplar okurlarımızı da etkilemişti. Zaman'dan sonra okurlar da olayı sahiplenince hapishanelere gazete gönderme bir yardım kervanına dönüştü. 1994'te birkaç adetle başlayan gazete sayısı bugünlerde binlere ulaşmış bulunuyor. Okurlarımızın vatan yolculuğuna çıktıkları yaz aylarında hapishanelere gönderilen gazete sayısı 1300'lere kadar ulaşıyor. Önceleri gazeteleri direkt hapishanenin adresine gönderiyorduk. Bu gazetelerin bazılarının mahkumlara ulaşmadığını öğrenince artık direkt mahkumun ismine gönderiyoruz. Avrupa Zaman'ın bu faaliyetinin hem uzun süreli olması, hem de gerçekten verimli olması açısından okur-gazete dayanışmasına dünya çapında bir örnek olduğunu düşünüyoruz.

Mahkûmların hayır duasını alıyorsunuz

Ümit Kayapınar/Hannover Cezaevi

Bu cezaevinde en az 150 kişi varız. Sizlere gerçekten çok teşekkür ederim. Bizlere hiçbir karşılık beklemeden gazete gönderiyorsunuz. İnanın Zaman gazetesi okumayınca o gün bir boşluk hissediyoruz. Bir bebek emziği ağzından alınınca nasıl ağlar, biz de öyle oluyoruz. Sağ olun, var olun. İnanıyorum ki o kadar mahkumun hayır duasını alıyorsunuz. Biz mahkumuz, ne kadar günahkar da olsak bizim de bir kalbimiz var. Allah günahlarımızı affetsin. İnanıyoruz ki bu iyiliğiniz sizlere bir gün geri dönecektir.

Gazetenizin dinî bilgilerinden istifade ediyorum

Ömer Bilgi/Berlin Cezaevi

Zaman Gazetesi'yle tanışmam ne yazık ki cezaevinde nasip oldu. Berlin'de üç açık ve üç kapalı toplam altı cezaevi bulunuyor. Her cezaevine gazete gönderiyorsunuz. Bu gösterdiğiniz ilgiden dolayı sizlere teşekkür etmeyi borç biliyorum. Ancak bazı gardiyanlar gazetenin tarihi geçmiş diyerek yok ediyorlar. Ben ehliyetsiz araba kullanmaktan 18 ay ceza aldım. Henüz üç aydır içerideyim. Burada en büyük suçumuz Türk ve Müslüman olmamız. Her yeni gelen mahkumun yanına ilk gelen papaz masanıza İncil'i bırakıyor. 4 hafta boyunca onların istediğini okumaya mecbur kalıyorsunuz. Bu tür baskılara karşı gazetenizin dini bilgilerinden faydalanmak bizim için büyük önem taşıyor.

Almanya'da 5 bin Türk vatandaşı hapiste

■ **İSMAİL KUL/FRANKFURT**

Almanya'daki Türk vatandaşı tutuklu ve hükümlülerin sayısının 5 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Türkiye Cumhuriyeti Berlin Büyükelçiliği Basın Müşavirliği, Viyana Sözleşmesi uyarınca mahkumun onayı olmadan hakkında bilgi verilemediği ve dolayısıyla bu konuda net rakamların da bilinmediğini belirtiyor. Federal Adalet Bakanlığı'ndan aldığımız bilgiye göre Almanya'da 31 Mart 2005 itibarıyla 4 bin 712 Türk mahkum var. Bakanlık ancak Schleswig-Holstein eyaleti bilgilerinin buna dahil olmadığını ifade etti. Adalet Bakanlığı'ndan Dr. Henning Plöger, bu rakamın 100 civarında olacağını tahmin ediyor. Federal İstatistik Dairesi'nden verilen bilgiye göre Almanya'da 2003 yılında 41 bin 788 Türk vatandaşı mahkum oldu. Bu rakamlara hapis cezasının yanı sıra para cezası gibi ceza türleri de dahil. Bunlardan 37 bin 455'i erkek, 4 bin 333'ü kadındı.

Trafik ile ilgili cezalar dışında 2003 yılında toplam 33 bin 177 Türk vatandaşı mahkum oldu. Söz konusu mahkumiyet sayılarında özellikle 1990 ila 1995 yılları arasındaki artış dikkat çekiyor. 1976 yılında toplam 15 bin 457 Türk mahkum olurken bu rakam 1990 yılında 27 bin 642'ye çıkmıştı. 1995 yılında ise bu rakamın 41 bin 23'e çıktığı gözleniyor. Federal Adalet Bakanlığı'ndan verilen bilgilere göre Almanya'da 2005 yılı itibarıyla 203 hapishanede toplam 80 bin 400 mahkum var. Bunlardan 22 bini yabancı uyruklu. Nüfusu 82 milyon olan Almanya'da Türk vatandaşı olan Türklerin sayısı yaklaşık iki buçuk milyon olarak nüfusun yüzde 3'üne tekabül ederken toplam 80 bin mahkum içindeki Türk mahkumların oranı ise yüzde 6'ya tekabül ediyor.

Para hırsı 5,5 yılımı kararttı

Rumuz: İsimsiz/Weiterstadt Cezaevi

Gazetemizi dışarıda iken arada sırada da olsa okuyordum. Höchst Cezaevi'nde iken gelen tek gazete Zaman'dı. Diğer arkadaşlardan sıra gelirse gazeteyi okuyabiliyordum. Yaklaşık bir aydır odama kadar hem de adıma geliyor. Gönderdiğiniz bu gazete için çok memnun oldum. Allah sizleri, ailenizi ve bütün sevdiklerinizi kaza ve belalardan korusun.

Cezaevine ilk defa on yedi yaşında iken Türkiye'de girdim. Rabb'imi, Peygamber'imi orada tanıdım ve söz verdim. Bir yıl sonra cezaevinden çıktım ve sözümü de tuttum.

Askerlikten sonra evlilik vesilesi ile Almanya'ya geldim. Yaklaşık on üç yıldır Wiesbaden civarında kalıyorum. Otuz dört yaşındayım. Muhammed ve Fatıma adında iki çocuğum var. On yıla yakın inşaatlarda çalıştım. Son iki yıldır Wiesbaden'de bir markette yöneticilik yapmaya başladım. Allah bana çok nimetler vermişti. Ben kıymetini bilemedim. Allah makam verdi. Emrimde on kişi çalışıyordu. Fakat bu sıralar bende dünyevi taraf ağır bastı. Rabb'imle arama dünya girdi. Para hırsı girdi. Derken market bazı nedenlerden ötürü satılığa çıkarılmıştı. Bu marketi kaçırmak istemiyordum. Bütün kredi araştırmalarımdan sonra tekrar kendi bankama gittim. Son bir şans daha istedim. Krediyi alamayınca sürekli yanımda bulunan tabancamı çektim. Bankayı soymaya kalktım. Yani o anda kafamı üşütmüşüm. Gerçekte böyle bir niyetim olmadığı için bir şey yapamadım. Ne para aldım. Ne kimse yaralandı. Ne de bankaya ufak bir zarar verdim. Ama gelin görün bu hadiseye 5,5 yıl ceza verdiler.

Cezaevinde damla damla eriyorum

Tarkan Ulaş Dirim/ Trier Cezaevi

Ben; cezaevinde geçirdiğim şu günleri hayatımdan çalınmış günler olarak görüyorum. Yaşamam gerektiğini, özgür olmasam da biliyorum. Ama görüyorum, etrafımda oluşan kalabalığın çektiğim acılardan habersiz yaşayışını. İçimde yanan ve tutuşan özgürlüğün özleminin sanki hiç ulaşılamayacak kadar ötede olması beni yalnız ve korkulu yaşamaya mahkum ediyor. Bu cezaevi beni yutuyor. Tüm hislerimi parçalıyor. Günlerdir rüyasını görüyorum. Bir yıldız kayıyor gökyüzünden, düşüyor üzerime, sanki bir deprem yayılıyor bedenime; açılıyor ızdırap vadileri ve hayalin bittiği yere doğru beyaz bir at koşuyor içimde. Ve uyanıyorum. Duygularıma sürdüğüm bu kapkara lekelerden bir anlatsam nasıl utandığımı. Bir doğrulabilsem eğildiğim, uzandığım bu hücreden. Yine de sular köpürmemeliydi. Kırılmamalıydı ıslak dalları hasret sevgilerinin. Ama bu cezaevinde alıştım zehire; şerbete değil! Gelen yeni bir haberle hiç beklemediğim bir durumda sanki bir ok saplandı yüreğime ve umutsuzluk içinde benim için solan bu dünyanın mezarlarına gömüyorum özgürlüğümü. Yasını tutuyorum düşlerimin. Yıpranmış divaneler gibiyim bu cezaevinde. Söyleyin nasıl aşarım pişmanlık dağlarını? Yeniden bir Fırat olur taşar mıyım? Kuruyan yüreklere, kim takar bileğime özgürlük künyesini. Karada bir balık gibi nasıl yaşarım? Artık bu cezaevine hiç tahammülüm kalmadı. Bu hücrede çürüyen, küflenen çığlıklarımı kimse duymaz mı? Bu hücreye sakladım yaptığım hataları. Ben burada damla damla eriyorum. Ama yine de çiğnetmem kimseye gururumu. Bu hapishane mezarım olur. Hatıra kalsın diye ruhumu bırakırım. Bir cezaevi düşünün; buz gibi soğuk, rutubetli bir hücresinde bir ömürden tam on üç ay geçtiğini hayal edin. Her şeye hasret her şeye özlem duyarak; günleri bir tesbihin taneleri gibi diziniz ve böylece bu acıklı yumağı oluşturunuz. İşte böyle bir cezaevinde suçsuz, atılan iftira yüzünden beni bekleyen yedi yıl altı ay var.

Zaman Gazetesi'nin çok değerli mensupları sizlere yürekten teşekkür ediyorum. Çünkü sizler Avrupa'daki Türk vatandaşlarına sunmuş olduğunuz; barışçıl, gerçekci ve özgür düşüncenin pekiştiği gazetenizle özellikle biz mahkumlara karanlığın içinde ışık oldunuz. Bizim için mücevher değerindeki gazetemizi her gün bize ulaştırmanız ayrıca büyük bir inceliktir. Ben ve benimle birlikte Trier Cezaevi'ndeki mahkum arkadaşlar adına sizlere saygılarımı arz ederim.

Hapishaneden bir ses

■ **ABDULLAH AYMAZ**

Alman hapishanelerinde yatan bir insanımız bana bir mektup göndermiş, ben de okuyucularımızla yazdıklarını paylaşmak istiyorum. Gece saat 01.39'da yazılmaya başlanan bu mektubunda okuyucumuz diyor ki:

Sevgili Abdullah Ağabey!..

Ben Ahmet Bulgurcu. Sizlerden Allah razı olsun…

Söze nasıl başlayacağımı yaklaşık yarım saattir düşündüm. Ve böyle bir başlangıç yaptım.

Ben uyuşturucu ticaretinden iki yıl on ay ceza almış bir insanım. Ortalama on aydır cezaevindeyim. Yedi yıldır Almanya'da yaşıyorum. Allah'ım affeder inşaallah, ortalama on yıl kadar ateist yapıda bir insandım. Günahlarım, okyanus kenarındaki kum tanecikleri kadar çoktur. Belki de daha fazla… Allah'ım affetse dahi kul haklarından çok çekeceğim… Ulaşabildiğim haklılarla helalleştim, ama ulaşamadığım bir sürü haklı da var…

Bundan altı ay önce, sekiz ay da olabilir, Almanya'da çıkan bir sürü gazete ve dergiye yazılar yazdım; ve onlara dedim ki: "Maddi durumum iyi değil, bana ücret talep etmeden gazete veya dergi gönderebilir misiniz?"

Bunların hiçbirinden "evet" veya "hayır" diye ne olumlu ne de olumsuz bir yazı almadım.

İlk zamanlar Zaman Gazetesi'ne yazmadım. Çünkü hayat görüşüme ters bir gazete idi. Gece geç saatlere kadar, oturur, kendimi yargılardım. Yapayalnızdım ve bir mahkumdum. Ortalama sekiz metrekarelik bir oda. Bazen kocaman bazen de küçücük gelirdi

Yaşıyor muyum ya da yaşamı rüya olarak mı görüyorum?

Savaş Taşkale /Oberndorf Cezaevi

1981'de Almanya Böblingen'de doğdum. Burada büyüdüm ve Türkiye'ye yılda bir kez gidiyordum. Buraya düşmeden önce Türkiye'deydim ve evliydim. Ben Ankara, eşim Aksaraylı. Dışarıdayken eşimi hep arıyordum, şimdi gözaltındayım ve telefon açmak bile yasak. Abim Hakan Taşkale yaklaşık iki seneden beri hapis yatıyor ve onu sınır dışı etmek istiyorlar. Bana ve abime çok yasaklamalar getirdiler. Avukatım aileme misafir izni almaya çalışıyor. Bana gönderdiğiniz Zaman Gazetesi benden önce burada yatan bir mahkum arkadaşa aitti. Mahkum Mektupları köşesini çok beğeniyorum.

bu oda... Yalnızlığım ve ben...

Sonra bana ters olan Zaman Gazetesi'ne yazdım. Ve bir hafta sonra her gün günlük gazetem gelmeye başladı...

Şaşırmıştım...

Bugünlerde Zaman gazetesinin bedava dağıtıldığını söyleyen şahıslara sesleniyorum: "Siz insanlıktan bahseden, insan haklarının savunuculuğuna kalkışan, cumhuriyetçi ve demokrat insanlar" sizin gibi düşünen ve hareket eden Ahmet Bulgurcu'ya bedava istediği gazete için bir mektup cevabı dahi yazmadınız.

Bugün Ahmet Bulgurcu'ya günlük Zaman gazetesi geliyor... Şimdi Zaman Gazetesi'nin yaptığı, bedava gazete dağıtmak mı? Yoksa koca bir fedâkârlık mı? Ama siz buna da bedava dağıtım dersiniz. Ne derseniz deyin. Gerçekleri Allah da biliyor, biz günahkâr kulları da. Bu ara Zaman'ı okudukça, dünya görüşümde büyük ve köklü değişimler oldu...

Günahlardan çok daha fazla uzak duruyorum. Kendimi din konusunda daha da geliştirmeye çalışıyorum... Ve artık yalnız değilim... Her gün küçücük odama, Mehmed Niyazi ağabey, Selçuk Gültaşlı ağabey, Ahmet Çakır ağabey, Ekrem Dumanlı ağabey, Ali Ünal ağabey, Ali Bulaç ağabey, A. Turan Alkan ağabey, Ahmet Şahin ağabey ve siz geliyorsunuz...

Sohbetler ediyorsunuz benimle ve benim durumumda olan insanlarla... Tekrar tekrar Allah hepinizden razı olsun...

Ahmet Bulgurcu
Adres: J.V.A. Hindenburgering 12
86899 Londsberg am Lech

Mahkumların en büyük dramı, özgürlüğe sevdiklerine hasret kalmak.

Biz Avrupa baskıları olarak bilhassa Almanya'da hapishanelere kendi kendine abone olanların dışında iki çeşit gazete gönderiyoruz. Bir kısmı bilhassa yazın izne ayrılıp Türkiye'ye giden abonelerimizin, "Bizim gazetemizi, hapishanelere şu tarihte dönünceye kadar gönderin" diye istekleri üzerine, onlara gidecek gazeteleri hapishanelere gönderiyoruz. İkincisi, abone yaparken bazı okuyucularımız ya "Ben bu gazeteyi seviyorum; ama pek okuma imkanım yok, acaba ücretini ben göndersem siz hapishaneye gönderseniz olmaz mı?" şeklinde istek üzerine gönderiyoruz. Veya biz kendimiz bu şekilde 'ben okuyamıyorum, okuyamam' da diyenlere biz "Acaba sizin abone olduğunuz gazeteyi biz hapishaneye göndersek olur mu? Bakınız Alman hapishanelerinde 25 bin Türk genci yatıyor." diyoruz, onlar da kabul ediyorlar.

İki taraflı karşılıklı gayret işte böyle güzel neticeler veriyor...

Berlin hapishanesi

Benim adıma da bir gazete gönderiniz

Zülfü Çıkaray/Hamburg Cezaevi

Ben 1964 Bingöl doğumluyum. Yaptığım bir hatadan dolayı mahkum oldum. Gazeteniz bazen elime geçiyor. Burada kimsem yok. Eğer imkan elveriyorsa benim adıma da bir gazete gönderiniz. Çünkü öğrenmemiz gereken dini bilgiler bulunuyor içinde.

Zaman, bizim hem anamız, hem babamız hem dert ortağımız

Şahin Yolalan/Kleve Cezaevi

Biz mahkumlara elini uzatan bir ailemiz daha olduğunu düşünüyorum. Bizlerin hem anası, hem babası, hem dert ortağı olan Zaman'a dünyalar dolusu selamlar ve sevgiler.

Burada yapılan insan hakları ihlalleri Kenya'da görülmemiştir. Burada bizlere Allah'tan başka kimsenin yardımının dokunmayacağı inancındayım. Sadece derdimizi Zaman'a anlatıyoruz. Ondan başka bir dert ortağımız ve dostumuz yok. Allah sizlerden binlerce kere razı olsun. Burada o kadar haksız cezalar kesiliyor ki insanın aklı şaşıyor!

Soğuk duvarlar arasında her gün ölüp ölüp diriliyorum

Ahmet Karabulut/Cezaevi

Sevgili Zaman Gazetesi çalışanları; bizlere yapmış olduğunuz bu yardımlardan dolayı Allah sizlerden razı olsun. Cezaevinde bir sene iki aydan beri yatıyorum. Bu soğuk duvarlar arasında her gün ölüp ölüp diriliyorum. Eminim ki diğer mahkûmlar da benimle aynı duyguları paylaşıyordur. Burada her zaman hüzün rüzgârları esiyor. Hiçbir şeyden zevk almıyoruz. Gardiyanlar genelde asık suratlı en ufak bir hatada veryansın ediyorlar. Biz de onların önünde en ufak şeylere dahi dikkat ederek yaşıyoruz. Anlayacağınız dışarıda bir dakika erkeklik diye nitelendirdiğimiz serseriliğin cezasını gençliğimizin en güzel yıllarını vererek ödüyoruz. Sevgili Zaman Gazetesi çalışanları bu satırları dışarıda özgürce dolaşan kardeşlerimize örnek olsun diye yazıyorum. Umarım bundan birileri ders çıkarır.

11 yıldır içerideyim, ne zaman çıkacağımı da Allah bilir!

Birol Açıkalın/Geldern Cezaevi

Eylül ayında Trier'den yazan kardeşimizin mektubunu okudum. Kendisi 13-15 aydır içeride, yaşadığı gördüğü zulümden bahsediyor. Ben 11 sene oldu içerdeyim, ne zaman özgürlüğe kavuşacağım da belli değil. Lakin bu geçen yıllar içinde çok şeyler gördük öğrendik, halen de öğrenmeye çalışıyoruz. Bu konuda fırsat buldukça ben de yazıp gazeteye göndermek istiyorum, bu sayede dışarıdaki insanlar kendilerine pay çıkarırlar.

"Zaman, hayatımı değiştirdi"

HABER-İZLENİM
Mehmet Emin Bulut/Marl

İbrahim Gülgün, Almanya'nın Marl şehrinde 1975 yılında dünyaya gelir. Aslen Zonguldaklı evli, dört çocuk babası.

1991 yılında başlamış olduğu meslek eğitimini 1995 yılında tamamlar ve bir Alman firmasında işçi olarak çalışmaya başlar. İbrahim Gülgün, çevresi tarafından çok sevilen bir insandır. Boş zamanlarında da sporla ilgilenir ve Almanya'da Oberliga'da top oynamış bir insandır.

Ama onun vazgeçemediği ve daha sonra başına kötü sonuçlar açabilecek bir bağımlılığı vardır; İbrahim, uyuşturucu kullanıyordur. En samimi olduğu arkadaşı Y. C. bu zararlı maddeyi ona temin eder. Bir gün uyuşturucudan dolayı borçlarının çok arttığını görür ve ödeyemez. Arkadaşı Y. C. İbrahim'e uyuşturucu işine girmesi halinde borcunu sileceğini teklif eder. İbrahim bunu kabul etmez. Y.C. ve Alman arkadaşı T.F.'nin, uyuşturucu işinden milyon Euro'luk para kazandıkları konuşulur.

Eylül 2005 tarihinde polis, Y. C. ve İbrahim'in Alman arkadaşı T. F.'yi yakaladı. Bu olay Marl yerel gazetesinde de geniş yer buldu. Olaylar bu tarihten itibaren İbrahim'in de aleyhinde gelişmeye başladı. Çünkü iki arkadaş polis sorgusunda İbrahim'in de kendileri ile ortak çalıştığını belirtmişlerdir.

İbrahim Gülgün, arkadaşlarının ifadeleri yüzünden eylül 2005 tarihinde Duisburg-Hamborn Hapishanesi'ne gönderilir.

İbrahim Gülgün, Duisburg-Hamborn'da kaldığı bu kısa hapishane hayatının kendisinde çok derin değişiklikler meydana getirdiğini vurguluyor.

Zaman Gazetesi'nin yayınlamış olduğu Ailem dergisinin mahkûmlar arasında çok okunduğunu ve sevildiğini vurgulayan İbrahim Gülgün, "Ailem dergisi elden ele dolaştırılıyor. Benim bir dergiyi 3-4 defa bile okuduğum oldu." diyor.

Zaman Gazetesi ile ilk kez hapishanede tanışan İbrahim Gülgün, artık gazetenin onun için vazgeçilmez hale geldiğini ifade ederek, "Zaman gerçekten farklı bir gazete. İlk başlarda okunması zor gibi görünüyor. Ama okudukça seviyorsunuz. Gazete okundukça hem kendisini hem de okumayı insana sevdiriyor. Gazeteyi okudukça dünyanızın da değiştiğini fark ediyorsunuz. Değişiklikler de hep olumlu yönde oluyor. Ben hayatımdaki kötü alışkanlıkları bırakarak artık ailemi ve çocuklarımı düşünen, toplum için faydalı bir birey olmak için çaba sarf eden bir insan olmaya karar verdim." diyerek duygularını dile getiriyor.

Gazetenin hapishanedeki insanların hayata kazandırılması için çok önemli bir etken olduğunu da belirten İbrahim, hapishaneden çıkar çıkmaz Dortmund gazete merkezini arayarak hemen kendisini abone yaptırmış.

Schwäbisch Hall Hapishanesi

Memleket gözümde tütüyor

Mustafa Şen / Cezaevi

Hayatta çok garip insanlar var. Almanya'da doğmuş, büyümüş veya Türkiye'den gelmiş. Din adına hiçbir şey öğrenememişler. Boy abdesti nedir, nasıl alınır bilmiyorlar. Bu konuda iki kişiyi bilgilendirdim. Das Salah, Das Rituelle Gebet kitaplarını getirdim. O kitapları da okutuyorum. Iraklı, Afrikalı Müslümanlar da var. Gazetede yayınlanan namaz vakitleri işimizi çok kolaylaştırıyor. Namaz kılan herkese günlük olarak yazarak veriyorum. Buradaki lakabım "Yörük".

"Mahkûm Köşesi" çok güzel

Yasin Şahinkaya / Köln

Yaşım 19 ve Yozgatlıyım. Üç aydan beri cezaevindeyim. Üç aydan beri de Zaman gazetesi elime geçiyor. Gazetenizi büyük bir zevkle okuyorum. En çok hoşuma giden yer ise "mahkûm köşesi" Onları okudukça kendimi yalnız hissetmiyorum. Bana büyük bir güç veriyor. Dışarıda benim için iki değerli insan var; babam ve kardeşim. Babam bana çok kızgın. Haklı da. Ama olan olmuş. Artık ileriye bakmalıyız. Buradan ikisinden de ne kadar özür dilesem az olur.

Bugüne kadar materyalisttim, sayenizde Rabb'imi tanıdım

Hayrettin Avcı/ Erdig Cezaevi

Bizlere göstermiş olduğunuz hassasiyet, samimiyet ve ilgiden dolayı sizlere minnettarım. Sağolun var olun. Bu dileklerimi bir yağcılık olarak algılamayın. Tamamen içten, samimi dileklerimdir.

Cezaevine girene kadar İslamiyet'le yalnızca ilmen yakındım. Uygulamada pek zayıftım. İnsan kapalı yerde olunca bir gazeteyi, kitabı birkaç kez okuyor. Hapse girmem kim bilir belki de Allah'ın bir hikmetidir ki; burada sizin o çok değerli köşe yazarlarının veya burada bulunan bir kaç Müslüman arkadaşın sayesinde; hayatın, dünyaya gelmemizin gerçek anlamını yeni yeni idrak etmeye başladım. Şimdiye kadar hep materyalist, monoton, uykuda bir hayat yaşantısındaydım. Kalp gözüm perdeliydi. Gerçeklerden çok uzaktım. Şimdiye kadar Allah'ı; Kur'an'ın anlattığı şekilde algılayamıyordum. İnanın bugüne kadar doğru düzgün namaz bile kılmamıştım. Fakat burada beş vakit namazımı kılıyorum. Adeta yeni doğmuş gibiyim. Şimdiye kadar cehennem ateşinde; perdeli, süslenmiş, boyanmış, cicili bicili dünya içinde debelenip durmuşum.

Burada Almanlar, Yugoslavlar, Ruslar ve saire çok çeşit millet var. Resmî yetkilileri din adamları uğruyor. Kitapları, dergileri rahatlıkla temin ediyorlar. Fakat biz Türkler, Müslümanlar; sanki üvey evlat sanki cüzzamlı gibiyiz. Her şeyden mahrumuz. Bu ilgisizliğe, pasifliğe inanın üzülüyorum.

Ben; 18 yıldır meditasyon, hipnotizma, biyoenerji, bitkisel ilaçlar, para psikoloji, Hailpraktiker olarak resmi olarak çalıştım. Trafik suçundan 17 ay ceza aldım. Türkiye'de uzun yıllar dekoratör ve heykeltıraş olarak çalıştım. Gurbete gelip Hailpraktiker okulunu okudum. Ne hırsızım ne terörist; ne vatan haini ne katil ne de esrar eroin kaçakçısı. Normal trafik suçlusuyum. Cezamı çekiyorum; isyankâr değilim. Fakat sitemim burada dinden kitaptan hatta Türklükten dahi doğru dürüst haberdar olmayan mağdur durumda nice zavallı kardeşlerim var. Türk konsolosu buradaki mağdur insanları hiç yokmuş gibi unutmuş sanırım.

Mahkûmlar yalnız kalmaktan dolayı bunalım içinde.

Mahkûmları en çok unutulmak perişan ediyor

ORHAN ÖZKAN/ FRANKFURT

Yaşar Maltepe; 33 yaşında. Evli, üç çocuk babası. 20 yıldır Almanya'da yaşıyor. "Düşenin dostu olmaz" sözüne inat o, yoğun iş temposuna rağmen hayata ve kaderine küsmesin diye dört duvar arasında gün ışığına hasret insanlara umut olmaya çalışıyor. Bu takdire şayan gayreti sizlere yansıtmak istedik. Hepiniz toplumumuzun gelecekte daha sağlıklı olması için birer Yaşar Maltepe olabilirsiniz.

- Mahkûmlarla ne zamandan beri ilgileniyorsunuz?

Heimsheim Cezaevi'ndeki Müslüman mahkumlarla 2001 yılından bu yana ilgilenmeye çalışıyorum. Ziyaretlerimde bilenlerle birlikte Kur'an okuyor, bilmeyenlere de öğretmeye çalışıyorum.

- Onlara moral verecek bir Müslüman görevli var mı?

Bizim verdiğimiz hizmet, mahkumların ihtiyaçlarını karşılamamaktadır. Bu işin eğitimini almış, mahkumlara orada her gün hizmet verecek elemana ihtiyaç olduğunu düşünmekteyim. Hapishanede iki tane papaz görev yapıyor. 120 Müslüman'ın bulunduğu bir hapishanede neden İslam'ı anlatan bir hocamız bulunmasın? O Müslüman kardeşlerimizin bir hocaya ihtiyacı yok mu sanki? Var elbette. O insanlar, bilhassa Türkler ilgisizlikten yakınıyorlar.

23 yaşında bir gencim, sizlere cezaevinden yazıyorum

Uğur Ali/Niederschönefeld Cezaevi

11 aydır hapisteyim. Toplam cezam 2 sene 11 ay. İnsanlar buraya düştükten sonra yıllardır göz ardı ettikleri şeylerin farkına varıyor. Yüce Mevlam kimseleri buraya düşürmesin. İsmime gazete gönderirseniz memnun olurum.

Fedâkâr insanlar gazete gönderiyormuş

Doğan Elçi/Werl Cezaevi

Özellikle ahlakî konularda fazla bilgim yok. Gazetenizi arkadaşlardan alıp okuyorum. Bana hep bir şeyler öğretiyor. Gazeteniz burada birkaç arkadaşa geliyor. Onlar cezaevinin bir başka bölümünde kalıyorlar. Ancak bir veya birkaç hafta sonra görüşebiliyoruz. Gazeteleri ancak o zaman alabiliyoruz. Bana Zaman Gazetesi'nin cezaevindeki mahkûmlar için fon kurduğunu, fedakâr insanların paralarını ödeyerek buraya gazete gönderdiklerini söylediler. Sizlerden ricam bana da gazete göndermeniz.

Mahkûmların gözü ve kalbi oldunuz

Ferdi Turan/Rottweil Cezaevi

Allah kimseyi buralara düşürmesin. Tek dileğim budur. Zaman Gazetesi olarak sizler gerçekten düşenlerin dostu, kulağı, gözü ve kalbi oldunuz. Mahkumlara sağladığınız yardımlarınızdan dolayı sizlerle gurur duymaktayım.

-Bu kişilere Türkiye yetkilileri ne kadar sahip çıkıyor?

Yanlış yapmak biz insanların yaratılışında vardır. Yanlış yapanları dışlamamak, aksine yanlışın sebeplerini araştırıp çözüm bulmak gerekir. Bu kardeşlerimize sahip çıkmak, onları hayata kazandırmak için duyarlı insanların harekete geçmesi gerekmektedir. Bilhassa konsolosluklar bu insanlarla yakından ilgilenmeli, onlara sahip çıkmalıdır.

- Mahkûm için bir gazete, bir dergi ne ifade ediyor? Zaman Gazetesi'nin 'her mahkuma bir gazete' kampanyası mahkûmlar arasında nasıl karşılanıyor? Cezaevi idaresi bu durumdan memnun mu?

Susuz kalmış bir insan için su ne ifade ediyorsa, mahkûmlar için de gazete ve dergiler de aynı şeyi ifade etmektedir. Onları dışarıya bağlayan, dünyada olup bitenleri takip etmelerini sağlayan tek araçtır diyebilirim. Düşünün ki bir insanla beş yıl aynı hücrede ya da aynı katta yaşıyorsunuz. Birbirinizle konuşacaklarınız belli bir zaman sonra son bulacaktır. Çünkü anlatacaklarınız bitecek, yeni konular üzerinde konuşmanız gerekecektir. İşte bu yeni konuların bulunması da gazete ve dergilerdeki haber ve makaleler sayesinde oluyor. Bilhassa eğitici dergilerin çok önemi bulunmaktadır. Mahkûmlar, sizin, benim gibi insanlardır. Onları bizlerden ayıran tek şey, kısa zaman içerisinde verdikleri yanlış kararlardır. Ve o kararın bedelini mahkûmiyetle ödemektedirler. Cezaevinde muhasebe etmek için oldukça bol zamanları bulunmaktadır. Doğruyu bulabilmelerine, onların yeni bir hayata hazırlanmasına vesile olacak dergilere ihtiyaç vardır.

Mahkûmlar göndermiş olduğunuz gazetelerden oldukça memnundurlar. Ziyaretlerimde sizlere hayır dualarında bulunmaktadırlar ve kendileriyle ilgilenen herkese çok teşekkür etmektedirler. Cezaevine mahkumlara faydalı olabilecek yayınlara müsaade edilmektedir. Zaman Gazetesi ile Aksiyon, Sızıntı, Yeni Ümit, Yağmur, Die Fontäne ve Ailem dergileri cezaevi yöneticilerinin izin verdiği yayınlar arasındadır.

Bence her insan bir kere hapishaneye girmeli! Bu ya ziyaret ya da mahkûmiyetten olabilir! İnşallah mahkûmiyetle olmaz. Eğer insan o ortamı görür ve o havayı teneffüs ederse, hayatın ve özgürlüğün anlamını daha iyi anlar, Yüce Allah'a vermiş olduğu nimetler için şükür edecektir. İnternete girme imkanı olanlara Heimsheim Hapishanesi'nin web sayfası olan **www.jva-heimsheim.de**'yi tavsiye ederim. İnternet vasıtasıyla hapishane ortamını görmüş ve mahkûmlar hakkında bilgi sahibi olmuş olurlar.

- Mahkûmların moralleri ne düzeyde?

Mahkûmların moralleri kötü. Ne yapmak isteseniz dilekçe yazmak zorundasınız. Kitap istiyorsanız dilekçe yazacaksınız, sohbete katılmak isteseniz de aynı.

Zaman gazetesi okumayı çok seviyorum

Öncelikle yaptığınız işten dolayı sizleri kutlar ve devamını dilerim. Sizlere Wittlich Cezaevi'nden yazıyorum. Sağolsun arkadaşlara gelen Zaman gazetesi arada bir benim elime de geçiyor. Benim sizden dileğim benim adıma da gazete gönderin. Çünkü Zaman gazetesi okumayı çok seviyorum. Böylece sahipsiz ve yalnız olmadığımı anlıyorum. Bizim burda televizyonlar artık TRT kanalını çekmiyor. Doğru dürüst haber alamıyor ve Türk programlarını seyredemiyoruz. Bilmem bu konuda bir şeyler yapabilir misiniz? Ben ve arkadaşlarım çok memnun oluruz.

Ne olur bizi kendi halimize bırakmayın

Ahmet-Sabri-Zeki-Seyfettin/ Wiesbaden Cezaevi

Biz dört arkadaş Wiesbaden Cezaevi'nde tanışıp dost olduk. Ben 18 ay askerliğini yapıp vatanî borcunu ödemiş bir Türk vatandaşıyım. Buradan konsolosluk ve yetkililere sesleniyorum: Bizleri kendi başımıza bıraktınız. Bayramda bile olsa bizleri sormadınız. Haklarımızın savunulmasında hiç oralı olmadınız.

Annem her gece ZAMAN'a dua ediyor...

■ **ADEM GÜNEŞ/ ROTTERDAM**

Ona sayfaları iç içe geçmiş kâğıt muamelesi yapmak, anlamamak demekti. Nefes alıp veren, tıpkı sen gibi, tıpkı ben gibi... Kalbi, beyni ve harf harf dizilmiş hücreleri ile, bir Gönül Sultanı'nın izindeydi o.

Çok kişinin yapamadığı birçok şeyi, yapıverirdi. Kimi zaman, bir çocuğa babasını hediye eder. Kimi zaman, komşusuna komşusunu kazandırır. Bilemezsiniz... Onun hangi saatte, nerede kiminle meşgul olduğunu kestiremezsiniz. Siz Avrupa'dasınızdır... O Asya'da... Siz Asya'dasınızdır. O Amerika'da... Siz gece yaşarsınız, o gündüz. Siz yorulursunuz o devam eder. Hangi evde, kimin elinde, kime ne anlatıyor bilemez ve tahmin edemezsiniz...

Duvarlar bir perde değildir ZAMAN için... Yeter ki duvarların arkasında çarpan bir kalp olsun... Siz demir parmaklıklar arasında da olsanız, o gelir sizi bulur. Nice gönülleri fethetmiştir ZAMAN... İşte bunlardan bir tanesi. İsmi bizde saklı olan bir okuyucumuz.

Yıllar önce kendisi, çok kötü bir yaşantı içindeyken, ZAMAN sayesinde hayatını tamamen değiştiriyor... Ama kardeşi onun kadar şanslı değildir. Çünkü kardeşi, şöhret sahibidir. Hollanda boks şampiyonudur ve para pul, mal mülk sevdası bir ailenin yaşantısını kâbusa çevirir. Ta ki, ZAMAN gazetesi, demir parmaklıklar ötesine kadar ulaşıp, göreve başlayıncaya kadar. Rotterdam'daki bu ilginç yaşam öyküsünü ve aile dramını birlikte okuyalım...

Gecenin bir yarısında, ZAMAN gazetesine gözyaşları ile yazılmış bir mesaj gönderdiniz... Okuduğunuz diğer gazetelere de bu tür mesaj gönderiyor musunuz? Ya da böylesine ilginç bir mesajı göndermenizin sebebi ne idi?

Yok. Tabii ki... Ama ZAMAN gazetesinin bende ayrı bir yeri var...

Nedir o yer?

Bana... Bize... Aileme hayat verdi ZAMAN. Kötü bir mahallede yetiştim ben. Her türlü belayı gözlerimizle gördüm. Belayı seviyordum... Korkusuzdum ve bela parmaklarımın ucunda duruyordu...

Dokundun mu parmaklarının ucundaki belaya?

Evet, hem de defalarca... Çok kötü bir gençtim. Senelerce çeşitli dövüş sporları yaptığım ve vücudum iri olduğu için herkesle baş edebiliyordum. Deli dolu bir hayat yaşıyordum. Kavgayı çok seviyordum ve önüme çıkanı dövüyordum. Çok zaman da gereksiz yere. Kimse beni durduramıyordu, ben de durmak istemiyordum. Annem çok ağlıyordu. Evimizi çok defa polisler bastı. Ev altüst. Annemin hayalleri altüst... Ama ben mağrurum. Umurumda bile değil. Hatta gurur duyuyorum. Çünkü mahallemizde kurallar böyle, ne kadar polislik vukuatın varsa o kadar mevkiin ve makamın oluyor. Saygı görürsün arkadaşlarından. Delikanlı adam denilir sana. Her gün yeni bir sorunla onların karşısındaydım. Herkes çaresizdi. Hele annem...

Kötü günleri geride bırakan (arkası dönük olan) Zaman okuru, arkadaşımız Adem Güneş'e yaşadıklarını anlattı.

İki kardeş, ikisi de güçlü, kuvvetli. Biri Hollanda boks şampiyonu. Hayatın savurduğu bu iki hayatın buluştuğu noktada Zaman gazetesi ve Ailem dergisi vardır.

Biliyor musunuz Adem Bey, evimizde hâlâ o dönemin izleri duruyor. Bazı kapılar kırık döküktür. Yumruk izlerim hâlâ üzerindedir. Onlara baktıkça çok utanıyorum… Ama çok…

Öğrenci miydin o sırada?
Evet… En düşük seviyeli okula gidiyordum. Okul benden bıkmıştı. Ama ben okulu bıktırmaktan bıkmamıştım. Herkes benden korkardı. Hatta öğretmenler bile… Sınıf arkadaşlarım, öğretmenlerin benden korktuğunu bildiği için, beni doldurușa getirip öğretmenlerin üzerine saldırtırlardı. Sonunda tabii olan bana olurdu. Her sene okuldan atılırdım. Ama umurumda bile değildi. Delikanlılığın gereğini(!) yapıyordum ben. Şimdi düşünüyorum da, çok üzülüyorum. Neden insanları dövüyormuşum bir anlam veremiyorum. Tam kara bir bela gibi herkesin başına musallat oluyordum…

Şu andaki halinize bakıyorum, hiç de öyle birine benzemiyorsunuz. Konuşmaya başladığımızdan beri, gözleriniz yaşlı…
(Cevap yok… Dudaklarını ısırıyor ve gözyaşını elinin tersi ile siliyor.)

Anlattıklarınıza göre çok polislik vakanız olmuş görünüyor?
Çok… Hatta çocuk yuvasında bile kaldım. Sabıkalıyım yani. Ve sabıkalı olduğum için halen her yerde problemlerle karşılaşıyorum. Örneğin Hollanda vatandaşlığına kabul edilmedim. Resmi dairelerde işlerim hep soru işaretleri ile halledildi. Daha sonra aklım başıma geldi, bir üniversite bitirdim. Öğretmen oldum. Şimdi ikinci üniversiteye gidiyorum ve hukuk okuyorum. Umuyorum ki sabıkalarım benim avukat olmama engel olmaz.

Yani kusura bakmayın; ama öyle vahşice bir hayattan bu hale nasıl geldiniz?.. Gözyaşlarınıza hakim olamıyorsunuz. Önceden böyle değil miydiniz?
Ne gezer… Ağlamayı zayıflık kabul ederdim. Hayatımdaki her şey ZAMAN'ı ve gözü yaşlı, dertli insanları tanıdıktan sonra değişti.

Nasıl tanıdınız ZAMAN'ı?
Bir gün bir arkadaş beni kendi kaldığı öğrenci evine davet etti. Arkadaşları ile tanıştırdı. Çay ikram etti. Sıcacık bir atmosfer vardı. Çok hoşuma gitmişti oradaki arkadaşlar. Sonra acaba ben de burada kalabilir miyim diye, müracaat ettim ve ben de orada kalmaya başladım. Gazeteyi de işte o zaman tanıdım…

ZAMAN ile tanıştıktan sonra sende ne değişiklikler oldu?
İnsana farklı gözle bakmaya başladım. Başkalarının derdi ile dertlenen insanların derdini öğrendim. Ve eski halimden utanmaya başladım…

Ben hâlâ anlayamadım. Neden vurucu ve kırıcıydın? Derdin neydi de çocukları dövüyordun?
Kendime ve gücüme güveniyordum. Baş kaldırmanın zevkini yaşıyordum. Hani anarşist diyorlar ya… Bir ara anarşist bile olmak istedim. Her şeyi yok etmek istedim. Bir de, o dönemde aradığım sorulara cevaplar bulamıyordum. Dindar kişiler sorularıma cevaplar veremiyordu. Sonunda inkâr batağına doğru gitmeye başladım. Allah hayatımdan çıktıkça daha da hırçınlaşıyordum. Kafamın içinde cevapsız sorular beynimi kemirip duruyordu. Öyle zaman oldu ki intihar etmeyi düşündüm. Kutularca hap yutup hayattan kurtulmak istedim. Ama şükürler olsun ki intihar edemedim. Hayattayım ve hatalarımı düzeltme fırsatım var.

Peki, kafandaki soru işaretleri… Ne oldu onlara, cevaplarını bulabildin mi?
Evet… Bir gün bir değerli hoca ile yolda karşılaşmıştım. Sorularıma o tatmin edici cevaplar verdi. Ama uzun sürmedi, her an kafamın içinde yeni yeni oluşan sorular vardı. O da yeterli gelmiyordu artık. Sonunda, birlikte kaldığım arkadaşlardan içimi rahatlatıcı cevapları teker teker duymaya başladım.

Eğer ZAMAN ile tanışmamış olsaydınız, şu anda neredeydiniz ve ne yapıyordunuz?
(Acı bir tebessümle, gözlerindeki yaşları silerek) Hiç tereddütsüz söyleyebilirim ki, her türlü melanetin içinde olabilirdim. Disko, bar, pavyon ve aklınıza gelecek her yer benim bulunduğum yerler olabilirdi. Esrar, eroin ticareti. Her şey… Beni kimse tutamazdı.

Korkmaz mıydınız bunları yaparken?
Neyden korkacağım. Dedim ya, belayı seviyordum diye. Bela arıyordum zaten.

Peki, şimdi niye yapmıyorsun?
(Sessizlik… Islak gözleri ile gözlerime bakarak) Şimdi korkuyorum.

Neden korkuyorsun?
Allah… (Dudakları titriyor ve susuyor) … Allah'ın yarattığı bir canlıyı üzerim diye çok korkuyorum.

Önceden de bu kadar ağlar mıydınız?
Ben ağlamasını bilmezdim… Bunu bana ZAMAN ailesi öğretti.

Peki, ailen nasıl karşıladı sendeki bu değişikliği?
(Sesi boğazda düğümleniyor… Biraz sessizlik. Gözyaşlarını siliyor) Annem çok dua ediyor. Bu gazeteyi çıkaranlara, böylesi hizmetler sunanlara, annem her gece dua ediyor. Ben de evlat olmanın zevkini yaşıyorum. Annem bana, ben de ona kavuştum. Annem de şimdi, sohbetlere gidip geliyor. Uzun yıllar çok huzurlu yaşadık. Ta ki 14 ay öncesine kadar?

Ne oldu on dört ay önce?
Benim korkup kaçtığım belalardan kardeşim kaçamadı. Benim tanıştığım ZAMAN ile o tanışamadı. Sonunda belaya düştü.

N'oldu?
Arkadaş çevresi onu esrar ve eroinin içine adım adım çekti. Onu kullandılar. Kendisi Hollanda boks şampiyonu olduğu için, her an her yere müsabakaya gidiyor, her an her ülkeden davetler alıyordu. Bu yüzden onun esrar taşıması çok kolay olur diye, onu tuzağa düşürdüler. Ona taşıyıcılık, kuryelik yaptırıyorlardı. Bir gün yanıma geldi ve gözlerime baktı, "Ağabey bu son olacak." dedi ve yola çıktı. Ne demek istediğini anlayamadım. Konuşmak istedim. Durduramadım. Zaten gücüm de yetmedi durdurmaya. Sonra haberini aldık ki, Fransa'da yakalanmış. Yıkıldık. Hele annem mahvoldu. Günlerce yataktan kalkamadı. Bir şey yiyip içemedi.

Sen ne hissettin?
Yıkıldım… O benim gurur duyduğum kardeşimdi. Canımdı… Koçumdu… Ama avcılar onu bir ceylan gibi dağlarda avladılar. Benim yıllar önce ZAMAN ailesi sayesinde kurtulduğum rezalete kardeşim düştü. Onu çok ihmal ettiğimi düşündüm. Her şey kafamda altüst oldu, tıpkı onun hayatı gibi.

Onun hayatı da mı altüst oldu?
Tabii. Çok iyi bir eğitim almıştı. Üniversite okumuştu. Kariyeri vardı. Hollanda şampiyonu idi. Ve çok sevdiği bir nişanlısı vardı. Her şey bir anda yok oluverdi.

Nişanlısı da mı?
Evet… Hapishaneye düştüğünde nişanlısı da terk etti. Hayat birden simsiyah olmuştu ta ki ZAMAN ile tanışana kadar.

Kardeşin de mi ZAMAN ile tanıştı?
Evet…

Hapishanede mi tanıştı ZAMAN ile?
Evet…

Nasıl yani?
Bir ZAMAN abonesi, kendi gazetesinin hapishaneye gönderilmesini istemiş. Hapishaneye her gün bir ZAMAN gazetesi geliyormuş. Kardeşim, birden karşısında ZAMAN'ı görünce duygulanıyor. Belki de tanıdık bir sıcaklık hissediyor, çünkü evimize her gün ZAMAN geliyordu. Dışarıda olduğu şöhretli günlerde, gazete okumaya vakti yoktu. Ama hapiste bol bol ZAMAN okuyor. Ve yavaş yavaş değişiklikler başlıyor…

Ne gibi değişiklikler?
Sanırım ağustos ayında olsa gerek, gazete ile birlikte dağıtılan AİLEM dergisinde, Kur'an'ı yeni öğrenenler için bir Elif-ba sayısı yayınlanmıştı. Bu ilave kardeşime de ulaşmış… Ve oturmuş o dergi ile tek başına Kur'an öğrenmeye başlamış…

Öğrenebilmiş mi?
Evet… (Gözyaşlarını siliyor) Bizim hiç haberimiz yok. Bir gün bana telefon etti, "Ağabey namaz vakitlerini bana yazdırır mısın?" dedi, sonra "Bir de namaz nasıl kılınıyor tarif eder misin?" dedi, (Ağlamamak için dudaklarını ısırıyor ama beceremiyor. Karşılıklı ağlıyoruz… Sonra toparlıyor kendini.) Ben de tarif ettim. O anki sevincimi anlatamam. Ya annem. Annem öyle sevindi ki…

Hapis arkadaşları da şaşırmışlardır bu kadar büyük değişikliğe…
Hem de nasıl… Kaldığı cezaevinde, Arap ülkelerinin vatandaşları ve Cezayirliler çoğunluktaymış. Ama hiçbiri namaz kılmıyormuş. Kardeşim hapishaneye girdiğinde, burnu havalarda tabii. Güçlü, kuvvetli ve mağrur. Herkes ondan çekiniyor. Ama şimdi durum çok farklıymış. ZAMAN ile tanıştıktan sonra çok ağlıyormuş. Kardeşimin yanında kalan bir kişi, kardeşim için, "Ben ömrümde bu kadar çok ağlayan adam görmedim" diyor. (Tekrar gözleri doluyor) Burada bir şey söylemek istiyorum. Ben kardeşimin hapishaneye girdiğini öğrendiğimde yıkıldım. Hep kendimi suçlu hissettim. Neden ilgilenmedin kardeşinle diye yedim bitirdim kendimi. Ama sonra düşündüm ki, kardeşim çok gururlu birisi. Ben onu yenemezdim, zorla bir şey kabul ettiremezdim. Zaten ne annem ne babam bunu yapabildiler. Ama bunu ZAMAN yaptı. Kardeşimizi bize getirdi. Kardeşim 5 yıl hapis cezası aldı; ama artık çok rahatız. Hem üzülüyoruz, hem seviniyoruz. Ben bu vesile ile, Fransa'dan kendi gazetesini hapishaneye göndererek kardeşime hayat veren ZAMAN abonesine çok teşekkür ediyorum. Allah ondan ebeden razı olsun. Allah da ona sevdiklerini bağışlasın. O kişiye çok duacıyız. Ayrıca ZAMAN gazetesine emeği geçen herkese annem çok dua ediyor. 'Allah razı olsun' diyor. 'Oğlumu bana verdiler' diyor. Annem üzülüyor ama eskisi kadar değil artık. Bir yandan da içinde huzur var. Çünkü Allah, kardeşimizi bizden 5 yıllığına ödünç aldı, sonsuz bir birliktelik şansı verdi.

Bu yazıyı kardeşiniz de okuyacak. Ne söylemek istersiniz?
Onu çok seviyorum… (sessizlik…) Onunla gurur duyuyorum.

ZAMAN gazetesine gönül vermiş kişilere ne söylemek istersiniz?
ZAMAN sadece bir kâğıt parçası değil. Onda ruh var. O insanlara hayat veren bir veli gibi… İnanın bana…

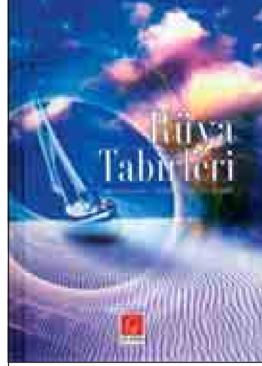
Rüyalar nasıl tabir edilmeli?

■ A. KADİR SÜPHANDAĞI

Neden rüya görülür? Nasıl görürüz? Ne zaman görürüz? Uykuya geçici ölüm diyecek olursak rüyaya da bu hallerde görülen garip haller mi diyeceğiz? Ve daha yüzlerce soru. Rüya ile ilgili bu sorular insanoğlunun zihnini var olduğu ilk günden itibaren sürekli meşgul edip durdu. Ve insan da merakını gidermek için her yolu deniyor. Bu merak günümüz insanında gittikçe artan bir oranda varlığını gösteriyor. Buna da rüyaların hâlâ çözülmeyen ve bir sır olarak kalan gizemleri sebep olmakta. Rüya, içinden çıkılamadığı gibi mahiyeti de insanoğlu tarafından tam olarak bilinmeyen manevi yönü olan büyük bir alemdir. Aslında rüyadaki bu manevilik ve kısmen var olan meçhullük onun ahiret alemi ile de doğrudan alakalı oluşunu göstermektedir.

Rüya, içinde yaşadığımız varlık alemine açılan pencerelerden, olmuş ve olacak olayların aynen veya bir kısım sembollerle görülmesinden ibarettir. İnsan zihni, değişik baskı ve şartlanmalardan uzak kaldığı ölçüde her bir rüya, ötelerden birer ışık, birer işâret gibi insanın önündeki karanlıkları aydınlatıp ona yol gösterebilir.

Rüyalarımız yapılan araştırmalara rağmen hâlâ sırrını korumakta. Rüyayı Batılı bilginler “gün içinde karşılaştığımız olayların bilinçaltında büründüğü hal” olarak tanımlıyor. Doğulu bilginler ise bu görüşe katılmakla beraber rüyayı daha çok bir “İlahî ve uyarıcı mesaj” olarak görmüş ve önemsemişler.

Rüya Tabirleri
Yusuf Budak-Ali Belbağı
Gülyurdu Yayınları
1247 sayfa
Tel: 0216 318 42 88

Önsözünü Hekimoğlu İsmail Bey’in yazdığı rüya tabirleri, A’dan Z’ye gördüğünüz her konudaki rüyayı yorumlamanıza yardım ederek, bize sübjektif bilgi kaynaklığı yapmayı amaçlıyor.

Yusuf Budak ile Ali Belbağı’nın hazırladığı çalışmada rüyayla ilgili kaynak eserlerden istifade edilmiş.

Güzelliklerle beraber olalım

En büyük temizlik ruhumuzla ilgilidir. Onu, inkardan, şirkten ve günahlardan temizlememiz gerekmektedir. Bunun ilacı, sağlam ve tahkikî bir imana bağlıdır. Tövbe ve istiğfarla kendimizi arıtmamız lâzımdır. Temiz kalabilmek için temizlerle, güzellikler içinde bulunmamız gerekir.

ABDULLAH AYMAZ

İslamiyet'te temizlik esastır. Eğer fıkıh ve ilmihal kitaplarına bakarsak, hep temizlik bahisleriyle başlar hem de bu bahisler sayfalarca devam eder. İbadet edebilmek için hem kendimizin, hem elbisemizin hem de bulunduğumuz yerin temiz olması gerekir. Gusülsüz ve abdestsiz iken namaz kılamayacağımız gibi, Kur'ân-ı Kerim'e de dokunamayız.

Çünkü, nuraniyet, yümün ve bereket temizliktedir. Ervâh-ı tayyibe dediğimiz güzel ve hoş ruhlar ve melekler, hep revâyih-i tayyibeye yani güzel ve hoş kokulara gelirler. Ervah-ı habîse denilen pis ve şerli ruhlar ve şeytanlar da pis kokulardan hoşlanırlar. Onların gıdası da pisliklerdir. Onun için tuvalete giderken bile "Allah'ım, kirden, pislikten, tepeden tırnağa pis olan ve pisliklerle hemhâl bulunan habîsat ve rahmetinden kovulmuş şeytandan Sana sığınırım." diye dua ediyoruz.

Cenab-ı Hak israf etmediği için, nurdan, mübarek kelimelerden melekleri, ruhanîleri ve tayyibatı yarattığı gibi, kötü kokulardan, pisliklerden, kokar şeylerden, metan, bütan gazlarından, insanın içindeki gazdan habîsatı yaratmaktadır. Hem de onlar, onlardan gıdalanmaktadır. Onun için önce etrafımızı, evimizi, işyerimizi, tuvalet ve banyolarımızı tertemiz tutmamız, ayrıca iyi kokularla bezememiz gerekmektedir. Böylece etrafımızda ruhanîler ve tayyibat koşuşur durur.

Kur'ân-ı Kerim'e saygılı olmamız gerekmektedir. Onu okumaya başlamadan evvel üzerimize güzel kokular sürünmeliyiz. Eğer melekler Kur'ân kelimeleri ağızdan çıkarken onları emiyorlarsa, ağzımıza da hoş kokular sürmeliyiz.

Tayyibat hususunda Kur'an-ı Kerim'de "Habîsat (kötü kadınlar) habîslere (kötü erkeklere) kötü erkekler de kötü kadınlara; tayyibeler (temiz kadınlar) tayyiblere (temiz erkeklere), temiz erkekler de temiz kadınlara yakışır." (Nur Sûresi, 26) "Size kısmet ettiğimiz helâl ve hoş rızklardan yiyesiniz diye kudret helvası ve bıldırcın indirdik." (Bakara Sûresi, 57) "Ey iman edenler!

İslam'ın emir buyurduğu farzları, temizlik yapmadan yani gusülsüz ve abdestsiz icra etmek mümkün değildir. Dinimiz kalbî temizliğe önem verdiği kadar maddî temizliği bizlere vazgeçilmeyecek bir emir olarak bildirir.

Size kısmet ettiğimiz rızkların temiz ve helâlinden yiyiniz." (Bakara Sûresi, 172) buyuruluyor. Onun için hayvanlardan yaratılışı iğrenç olanların, başka canlıları dişleri ve tırnakları ile saldırıp öldüren canavarların etleri haram olduğu gibi vücudu zehirleyen ve sağlığa zararlı olan şeylerin yenmesi de haramdır. Hamam ve benzeri yerlerin pis sularını sebze bahçelerine akıtmak mekruhtur. Pis sularla beslenip büyümüş sebzeleri yemek haram değilse de mekruhtur.

Hatta pislik ve kan gibi temiz olmayan şeyleri yemiş olan tavuk, koyun, sığır ve deve gibi hayvanların etleri, bu hayvanlar bir müddet hapsedilmeden ve temiz yiyeceklerle beslenilmeden kesildikleri takdirde etlerini yemek mekruhtur. Çünkü bu halde etleri fena kokudan kurtulmuş olmaz. Bunların hapsedilme müddeti, tavuklar için üç gün, koyunlar için dört gün, sığır ve develer için on gündür. Akar sulara, meyveli ve gölgeli ağaçların diplerine abdest bozmak da men edilmiştir.

En büyük temizlik de ruhumuzla ilgilidir. Onu, inkardan, şirkten ve günahlardan temizlememiz gerekmektedir. Bunun ilacı, sağlam ve tahkikî bir iman-ı yakîndir. Sonra da tövbe ve istiğfarla, pas-çözenle temizler gibi kendimizi arıtmamız lâzımdır. Hele hele kul haklarından mutlaka helâlleşerek kurtulmamız icap etmektedir.

Zaman Gazetesi 34194 Yenibosna/İstanbul

dr.can@zaman.com.tr

DR. CAN

KEKEME GELİNİ KİM İSTER!...

Emel Eylül - İzmir
17 yaşındayım. ÖSS'ye hazırlanıyorum. "Kekeme"yim. Bu sorunu çok büyüttüm. Kendimi berbat hissediyorum. Özellikle erkeklerle konuşurken kekeliyorum bile. Bu halimle bana kim âşık olur? Kim konuşamayan bir gelin ister? Off... Offf... Ölesim geliyor...

Dr. Can
Canım Emel'im. Adamın biri otobüse binmiş. Şoföre kekeleyerek;
- "Beni kekeme okulunda indir" deyince şoför gayet ciddi.
- "Okula ne hacet beyefendi. Gayet güzel kekeliyorsunuz zaten." demiş. Fıkrayı belki beğenmedin kızım; ama "hayatı doğru okumak"la ilgili bence. Yani kekemelik suç, ayıp ya da günah olmadığı gibi öğrenilesi bir şey olarak da kabul edilebilir. Kendini tanıtırken, tıpkı bana yazdığın mektuptaki gibi.
- "Adım Emel, 17 yaşındayım. En önemli özelliğim; kekemeyim. Bir Türk filminde üniversitede okuyan kekeme bir kızı canlandırıcam. Umarım iyi kekeler ve başarılı bir yıldız olurum." diyebilme özgüvenini kastediyorum.

FOTOĞRAF: KÜRŞAT BAYHAN

KEKEME BEN OLSAYDIM

1 Yalnız kalıp okuma, konuşma yaptığımda ya da şarkı söylerken kekelemediğime göre, diğer bazı durumlar için tedbirler alırdım. Çiçero benden çok kekeme iken çalışarak devrinin en büyük hatibi olduğuna göre "ben de olurum" derdim.

2 Beni gelin olarak kabul etmeyecek olan aileler için; "kendileri bilir" der, üzülmezdim. Geleneksel aileler çoğunlukla, az konuşan, hatta hiç konuşmayan (ağzı var dili yok), etliye sütlüye karışmayan (vejeteryan), yüzünden nur akan (demiri eksik) gelinlerden hoşlanırlar zira. "Ee. Bu özelliklerde bende var hani." derdim.

3 "Gencim, güzelim, zeki ve akıllıyım. İnançlıyım ve beni güzel bir gelecek bekliyor. Dilimden dolayı beni sevmeyen erkek, gerçek aşka değil, sığ bir sevgiye değer veriyor demektir ve bana asla layık değildir" diyerek doğru insanı yanlış insandan ayıran bendeki bu kekemelik kriteri için Yaratan'a teşekkür ederdim.

4 Başarı ve kurtuluşun için, nefsime ve dilime sahip olma adına, en günah kokulu gecelerde, bu iki illetten beni vazkaçırtan, masum ve mahfuz kılan kekemeliğim için şikâyet etmez, Harmandalı oynardım.

5 "Önemli olan ilk durakta Münker ve Nekir karşısında, son durakta da dehşetli günü sahibi karşısında kekelememektir" derim kendi kendime. Cennette kekemeliğin olmadığını hatta burada kekeleyenlerin orada MEB onaylı diksiyon kursu işletebileceğini hatırlar 60 seneye mukabil, 600 milyar çarpı sonsuz artı edebiyyen O'nunla konuşabileceğim düşüncesiyle mutlu olurdum.

6 Nasıl konuşacağımı değil, ne konuşacağımı düşünürdüm. Deliler gibi nefes egzersizleri yapardım ve takıldığım harf, kelime ve cümleleri hergün 9.969 kez tekrar ederdim. Kekelemektense "yavaş konuşmayı" tercih ederdim. Mesela; aynanın karşısına geçer "seni seviyorum Emel" cümlesini 5-6 saniyelik bir süreye yayarak söylerdim.

7 Yani bir şekilde her şeye sıfırdan başlar, hayata yeni gelmiş bir bebek gibi hayatı okuma ve konuşmayı yeniden öğrenirdim. Böylece 17'ye gelinceye dek kekemeliğime sebep olmuş tüm olay, travma ve etkenlere de sünger çekmiş olurdum.

HER ŞEYE YENİDEN BAŞLAMAK

Bir film izlemiştim. Gerçek hayattan alınmıştı. İrlandalı yönetmenin İngiliz eşi beyin kanaması geçirir ve hafıza "çip"i resetlenir. Yeni doğan bir bebek gibidir, konuşamamaktadır. Yönetmen, eşini İrlanda'daki köyüne götürür. Köylüler toplanır ve bir film çekeceğini, herkesin filmde oynayacağını, yeni doğmuş gibi hareket etmeleri gerektiğini söyler. Her gün aşama aşama eşya ve hadiselerin isim ve işlevlerini öğreniyor ve konuşmayı söküyorlarmış gibi rol yaparlar. Kadın da kendisini normal olarak algılar ve o da öğrenir köy halkı ile. Yaklaşık 1 yıl sonra köy halkı güncelleştirilmiştir artık. Film biter, ödül alır, kadın iyileşir ve bu hastalık tıpta o kadının (disketi yeniden yazılan ve hayatı yeniden okuyan) Patricia Neal adı ile anılır.

Evet, sevgili Emel. Aslında diyorum. Sen de bir Türk filminde oynasan. Kekeme kızı canlandırsan. Ya iyi rol yapamayacak, böylece kekelemeyeceksin ya da heyecandan daha çok kekeleyecek; ama star olacak hayatı farklı tefsir etmeye başlayacaksın. İster oynayalım isterse oynamayalım; ama hepimiz hayat filminde çeşitli rollerdeyiz. Sen kekeme kızı oynuyorsun ve bu filmde görmeyen gözlerimizi açacak, kulaklarımızı işittirtecek, dilimizdeki peltekliği çözecek binlerce mucizevî sürprizler var.

Senin annen bir melekti yavrum. Başarılar.

DR. CAN

FOTOĞRAF: AFP

Bir "AİLEM" alana yanında rüya tabiri bedava!

Hakan - Ankara
Evlenmeye karar verdim. Uygun eş bulamadım. Yalnızca çalıştığım yerde benden birkaç yaş büyük bir bayan var. Ona ısındım, sevdim. Yine de istihareye yattım. Rüyamda bahçedeyim. Gül ağacından bir dal kopardım. Elimde kaldı. Ekeyim dedim. Kazdığım yerden elma fidanı çıktı. Başka bir yeri kazdım bir elma fidanı daha. 3.'yü denedim bir elma fidanı daha çıktı. Rüyam yeşillikti ve güzeldi aslında. Lütfen yorumlar mısınız? Size evleneyim mi?

Dr. Can
Sevgili Hakan.
Mektubunu Dr. Can olarak değil de, rastlantı sonucu eline geçmiş birisi olarak, ben olsaydım diyerek cevaplayayım. Bir de sana kıyak olsun diye hayatımda ilk rüya tabirimi yapayım...

1) Dr. Can olarak cevaplamıyorum çünkü;
Dr. Can rüya tabirinden anlamaz, bilmez.
Hayatında hiç rüya tabir etmedi...
Rüya tabiri apayrı bir "bilgi"yi ve "bilge"liği gerektiriyor.

2) Dr. Can olarak cevaplamıyorum çünkü;
Yazacağım şeyler objektif değil...
Bilimsel de değil... Sadece ben olsaydım formundadır.

a) Ben olsaydım evlenirdim.
b) Rüyaya da yatmazdım.
c) Sevdiğim, akıl, ruh, kalp, karakter, iman, soyluluk olarak takdir ettiğim ve denk olduğum için evlenirdim.
d) Ömür boyu ve sonsuzlukta beraber ve mutlu olacağıma inandığım için evlenirdim.
e) Aşık olduğum için, anlaşabildiğimiz ve paylaşabildiğimiz için evlenirdim.
f) Onun için canımı verir miyim? Sorusuyla evet cevabı arasında geçen 1 saniye süre yüzünden kendime çok kızdığım için evlenirdim.
g) Onun güzel gözlerini ve sesini çok özleyip dayanamadığım için gecenin bir yarısında onu uyandırıp, gözlerinin içine bakarak, teheccüt vakti 'seni seviyorum' dediğim zaman teşekkür ederim derkenki ses tonunun ömür boyu bamtelimi titretmesi için evlenirdim.
h) "Sevgi demek istediğin şeyi elde etmek değil sevdiğini mutlu etmek için her şeyi güzel almaktır" sözündeki tılsım gibi her şeyi göze alır, evlenirdim.

Tabir-i rüya

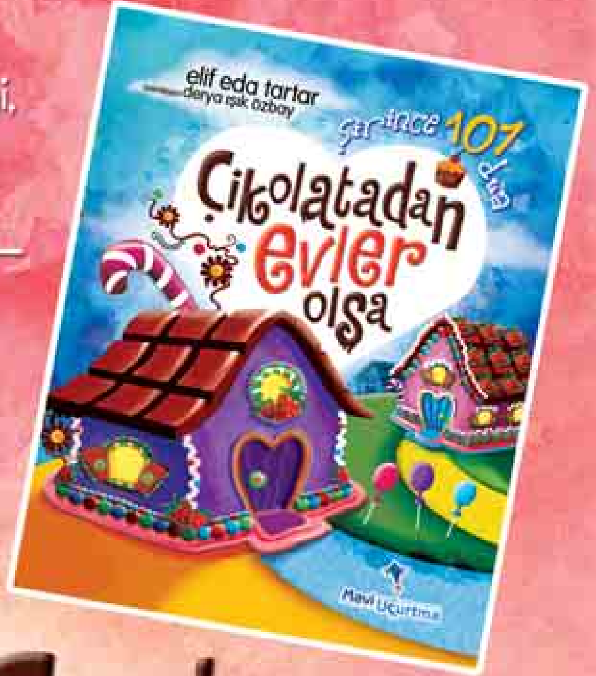
- O kızı Aile ağacından alacaksın.
- Bu evliliğin gülü de dikeni de olacaktır. Her evlilikte olduğu gibi.
- Hz. Adem'in yasak elması vardı. Senin de bu kızımızla olan birliktelikten üç adet elma yanaklı çocuğun olacak.

Geleceği yalnız ve bir tek Allah bilir. Bense bu tabiri;

"Hayırdır inşallah" diyerek uydurdum. Umarım dua yerine geçer. Ve mutlu olursunuz. Unutma Hakancığım rüyaları gerçekleştirmek için uykudan uyanman gerekir. Hayırlı işler için aceleci ol ve 'elma'ların yanaklarından öp benim için.

bu dualar çok şirin hepsi çocuklar için!

çocuklarınızın ellerinden düşürmeyeceği,
üstelik takvim hediyeli
"Çikolatadan Evler Olsa-
Şirince 101 Dua"
tüm kitapçılarda

Çıktı

"Allahım...
Evleri olmayan çocuklara çikolatadan, şekerden, bisküviden evler yapsalar! Çocuklar hem sokakta kalmasa hem de karınları doysa! Acıktıkça şekerleri, çikolataları, bisküvileri yeseler... Ama yedikçe bitmese... Sen izin versen de her ısırık aldıklarında evleri hep yenilense... Âmin..."